

MAGISTÉRIUM

ŽELEZNÁ SKÚŠKA

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

MAGISTÉRIUM

Holly Black
a
Cassandra Clare
sú autorkami kníh:

séria *Magistérium*
ŽELEZNÁ SKÚŠKA
MEDENÁ RUKAVICA
BRONZOVÝ KEÚČ
ZLATÝ CHLAPEC
NEPRIATEĽ SMRTI

Cassandra Clare
je autorkou kníh:

séria *Nástroje smrteľníkov*
MESTO KOSTÍ
MESTO POPOLA
MESTO SKLA
MESTO PADLÝCH ANJELOV
MESTO STRATENÝCH DUŠÍ
MESTO NEBESKÉHO OHŇA

séria *Pekelné stroje*
MECHANICKÝ ANJEL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

séria *Tajomná temnota*
POLNOČNÁ DÁMA

I.

MAGISTÉRIUM

ŽELEZNÁ SKÚŠKA

HOLLY BLACK A CASSANDRA CLARE

slovar

Copyright © Holly Black and Cassandra Clare, 2014
Translation © Michal Jedinák 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3043-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Venujeme Sebastianovi Foxovi Blackovi,
o ktorom nikto nevyryl do ladu
zlovestné varovanie.*

↑ ≈ Δ ○ @

CHAOS
CHCE
POHLCOVAŤ.

VZDUCH
CHCE
STÚPAŤ.

ZEM
CHCE
SPÁJAŤ.

OHEŇ
CHCE
HORIEŤ.

VODA
CHCE
PLYNÚŤ.

A Call chce žiť.

Prológ

Muž na bielej stene ľadovca vyzeral z diaľky ako mravec, ktorý sa pomaly šplhá po porcelánovej miske. Hlboko pod ním sa rozprestierali zhľuky chatrčí mesta La Rinconada. Vietor s narastajúcou výškou silnel, vmietal mu do tváre snehové vločky a vlhké pramene čiernych vlasov mu omrzali. Odrazené svetlo zapadajúceho slnka ho napriek ochranným okuliarom s jantárovožltými sklíčkami nútilo žmúriť.

Hoci nepoužíval laná ani skoby, nemal strach z pádu. Vystačil si s mačkami a cepínom. Muž sa volal Alastair Hunt a bol to mág. Pri výstupe rukami tvaroval zmrznutý povrch ľadu, hľbil v ňom oporné body.

Keď vyšiel k jaskyni uprostred masívu, bol napoly zmrznutý a vyčerpaný. Krotenie najnepríjemnejšieho z prírodných elementov silou vôle ho oberalo o energiu, ale neodvažoval sa spomaliť.

Vchod do jaskyne sa otváral ako ústa, ale zhora ani zdola ho nebolo vidieť. Alastair sa vyšvihol cez okraj a zhlboka sa trhano nadýchol. Preklíňal sám seba, že sa dal oklamať a neprišiel sem skôr. Obyvatelia La Rinconady videli výbuch ohňa v ľadovej stene a šeptom sa dohadovali, čo to znamená.

Oheň uprostred ľadu. Musel to byť núdzový signál... alebo útok. Jaskyňa bola plná mágov príliš starých alebo naopak primladých na boj, chorých a zranených ľudí a matiek s malými deťmi, ktoré nemohli opustiť. Medzi nimi bola aj Alastairova manželka so synom. Ukrývali sa na jednom z najodľahlejších miest na zemi.

Majster Rúfus na tom trval, inak by vraj boli priveľmi zraniteľní a vydaní napospas osudu. Alastair mu dôveroval. No keď sa Nepriateľ smrti nepostavil proti bojovníčke mágov – dievčaťu tvoričke, do ktorého vkladali všetky nádeje –, pochopil svoj omyl. Čo najrýchlejšie sa ponáhlal do La Rinconady. Väčšinu cesty letel na chrbte vzdušného elementála, ale z peruánskeho mesta sa ďalej vydal po svojich, pretože Nepriateľ tu ovládal elementálov a ich správanie sa nedalo predvídať. Čím vyššie sa Alastair šplhal, tým väčší sa doňho vkrádal strach.

Len nech sú nažive, prosil v duchu, keď vstúpil do jaskyne.

Mal počuť detský nárek, tichý šum znepokojených rozhorov a bzukot potláčanej mágie, no namiesto toho k nemu doliehalo iba zavýjanie vetra na nehostinnom vrchole hory. Biele ľadové steny jaskyne boli miestami zafíkané červenými a hnedými krvavými škvrnami. Alastair si zložil okuliare a odhodil ich na zem. Vykročil do chodby a pomocou mágie sa snažil upokojiť.

Steny vydávali desivú fosforeskujúcu žiaru. V tlmenej osvetlení si nevšimol telo. Zakopol oň a takmer spadol. Uskočil a tlmene vykrikol. Vzápätí sa zľakol ozveny vlastného hlasu. Padlá čarodejnica bola na nepoznanie spálená, ale na zápästí mala kožený náramok s takmer nedotknutou mede-

nou tabuľkou. Vyčítal z nej, že dievča študovalo v druhom ročníku magistéria. Nemohlo mať viac než trinásť rokov.

Hovoril si, že na smrť si mal dávno zvyknúť. Desať rokov boli vo vojne s Nepriateľom, i keď občas mu to pripadalo ako celé storočie. Začalo sa to neuveriteľne, keď sa osamelý mladík, hoci z rodu tvoričov, podujal poraziť smrť. No ako sa sila Nepriateľa zväčšovala a jeho armáda chaosu rozrastala, hrozba nadobudla desivé rozmery a napokon vyvrcholila nemilosrdným prelievaním krvi tých najbezmocnejších a najnevinnejších.

Alastair vstal z podrepu a kráčal hlbšie do jaskyne. Pohľadom zúfalo hľadal dôverne známu tvár. Prekračoval telá starších majstrov z magistéria aj z kolégia, deti priateľov a známych, ba aj mágov zranených v predchádzajúcich bitkách. Pomedzi nich boli roztrúsené mŕtvolý posadnutých chaosom s očami navždy zahalenými temnotou. Hoci mágovia neboli dobre pripravení na boj, určite zo seba vydali všetko, keď povraždili toľkých nepriateľov. Alastairovi od hrôzy zvieralo žalúdok a trpeli mu prsty na rukách aj na nohách. Dovtedy sa potácal medzi padlými, kým ju nezazrel.

Sarah.

Ležala celkom vzadu pri mliečnej ľadovej stene. Otvorené oči upierala do diaľky, dúhovky mala zahmlené a mihalnice pokrýval ľad. Sklonil sa k nej a prstami ju pohladil po chladnúcom líci. Z hrude sa mu vydral vzlyk.

Ale kde je ich syn? Kde je Callum?

Sarah v pravej ruke zvierala dýku. Ako čarodejníca vynikala v tvarovaní rudy vyťaženej z hlbín zeme. Dýku vyrobila v poslednom ročníku magistéria a nazvala ju Semiramis.

Alastair vedel, ako veľmi si zbraň cení. Vždy mu hovorila, že ak zomrie, tak s dýkou v ruke. Lenže on nechcel, aby zomrela.

Priložil dlaň na jej studené líce.

Vtom začul plač. Prudko sa zvrtol.

V tichej jaskyni so vzduchom presýteným pachom smrti zaplakalo dieťa.

Prudko otáčal hlavu, pokúšal sa zistiť, odkiaľ vychádza tiché mrnčanie. Videlo sa mu, že dieťa je bližšie k vchodu jaskyne. Vrhol sa tým smerom, zakopávajúc o telá. Niektoré boli mervavé ako sochy. Napokon v masakre uvidel ďalšiu známú tvár.

Declan. Brat Sarah sa zranil v poslednej bitke. Podľa všetkého zomrel udusený mimoriadne krutou vzdušnou mágiou. Tvár mal modrastú, oči zbrázdnené krvavými žilkami. Jednu ruku mal rozpaženú a pod ňou, tkanou prikrývkou chránené pred ľadovou dlážkou jaskyne, ležalo dojča. Alastairov syn. Kým naňho v úžase hľadel, chlapec otvoril ústa a opäť slabo zakvílil.

Alastair sa od úľavy celý roztriasol. Ako zhypnotizovaný sa zohol po dieťa. Chlapec naňho uprel sivé očka a opäť zanaříkal. Keď z neho spadla prikrývka, Alastair pochopil dôvod. Ľavá noha dieťatka visela ohnutá v neprirodzenom uhle ako zlomený konár stromu.

Alastair chcel synčeka vyliečiť zemskou mágiou, ale sila mu stačila už iba na to, aby trochu utlmil jeho bolesť. S rozbúšeným srdcom dieťa znova zabalil do prikrývky a prepletal sa späť k Sarah. Klakol si k nej a zdvihol chlapčeka, akoby jej ho chcel ukázať.

„Sarah,“ prehovoril šeptom cez stiahnuté hrdlo. „Poviem mu, že si ho chránila do posledného dychu. Vychovám ho tak, aby nikdy nezabudol na tvoju odvahu.“

Upierala naňho prázdne bledé oči. Pritisol si dieťa na hrud' a voľnou rukou vytiahol Sarah z dlane Semiramis. V ľade kúsok od čepele si všimol zvláštne značky. Vyzerali, akoby ich v smrteľných kŕčoch vyryla nechtami, ibaže boli príliš pravidelné. Prizrel sa im bližšie a rozoznal slová, ktoré jeho zomierajúca manželka vyškriabala do ľadovej steny.

Keď si ich prečítal, mal pocit, akoby mu niekto trikrát vrazil pästou do žalúdka.

ZABI DIEŤA!

Prvá kapitola

Callum Hunt bol v rodnom mestečku v Severnej Karolíne legendou, ale nie v dobrom. Preslávil sa štipľavými poznámkami na adresu zastupujúcich učiteľov, ale bavilo ho aj trápenie riaditeľov, dozorcov na chodbách a kuchárov. Výchovní poradcovia, ktorí mu spočiatku chceli pomáhať (úbohému chlapcovi predsa zomrela matka), napokon dúfali, že už nikdy neprekročí prah ich kancelárie. Nič nie je nepríjemnejšie ako neschopnosť nájsť duchaplnú odpoveď na ostré slová nahnevaného dvanásťročného chlapca.

Susedia dôverne poznali Callov ustavične zamračený výraz, strapaté čierne vlasy a podozrievavé sivé oči. Rád jazdil na skejtborde, hoci mu dosť dlho trvalo, kým sa to poriadne naučil. Nemými svedkami jeho prvých pokusov boli preliachiny na viacerých autách. Často sa ponevierať okolo výkladov predajní komiksov, okolo herní a obchodov s videohrami. Poznalo ho aj starosta. Ťažko by zabudol na chlapca, ktorý vyvolal zmätok v prvomájovom sprievode. Callum sa nenápadne prešmykol poza chrbát predavača v obchode so zvieratami a ukradol rýpoša lysého, ktorý mal byť potravou pre veľhda kráľovského. Chlapcovi bolo zdanlivo bezmocného slepého a vráskavého tvora ľúto, ale v mene spravodlivosti vypus-

til z kliebok aj biele myši, ktoré boli na hadovom jedálničku ďalšie v poradí.

Ani vo sne mu nenapadlo, že myšky sa rozbehnú pod nohy ľudí v sprievode, lenže tieto malé zvieratká nie sú veľmi bystré. Takisto nečakal, že diváci sa rozprchnú, ale ako mu neskôr vysvetlil otec, ani ľudia nie sú najmúdrejšie tvory na svete. Nebola to Callova vina, že oslava bola zničená, no všetci – najmä starosta – to zazlievali jemu. A akoby to nestačilo, otec ho prinútil vrátiť rýpoša do obchodu.

Callov otec totiž kradnutie neschvaľoval.

V jeho očiach bolo takmer rovnako zlé ako mágia.

↑ ≈ Δ ○ @

Callum sa zahniezdil na tvrdej stoličke pred riaditeľňou. Premýšľal, či sa zajtra ešte vráti do školy, a či by tu niekomu chýbal. V hlave si opakoval všetky spôsoby, ako mal zbabrať čarodejnícku skúšku – v najlepšom prípade čo najpotupnejšie. Otec mu vtíkal do hlavy, aké má možnosti: *Úplne si vyprázdniť myseľ. Urobiť opak toho, čo od neho chceš tie netvory. Alebo sa namiesto svojho testu sústrediť na cudzí.* Call si pošúchal lýtko. Od rána ho mal stuhnuté a boľavé. Občas sa mu to stávalo. Čím bol starší, tým viac to bolelo. Aspoň sa nemusel báť, že fyzickú časť čarodejníckej skúšky poľahky zvládne.

Na konci chodby boli dvere do telocvične. Ozývalo sa odtiaľ pískanie tenisiek na hladkej drevenej podlahe a posmešné výkriky detí dráždiacich súpera. Aspoň raz by sa chcel s nimi zahrať. Aj keď nebol taký rýchly ako ostatné deti a udržiavanie rovnováhy mu robilo ťažkosti, bublala v ňom nepo-

kojná energia. Lenže pre nohu bol od cvičenia oslobodený. Už na základnej škole, keď cez prestávky behal, skákal alebo šplhal sa, prišiel za ním dozorca a pripomenul mu, aby to nepreháňal, lebo si ublíži. A keď nepočúvol, musel si ísť sadnúť spať do triedy.

Ako keby boli modriny to najhoršie, čo sa človeku môže prihodiť. S jeho nohou to už aj tak nemôže byť horšie.

Call si vzdychol a pozrel cez sklené dvere pred školu, kde čoskoro zaparkuje jeho otec. Jazdil na aute, aké sa nedá prehliadnuť – žiarivo striebornom Rolls-Royce Phantom z roku tisícdeväťstotridsaťsedem. Nikto v meste také nemal. Callov otec vlastnil obchod so starožitnosťami na hlavnej ulici s názvom *Tu a tam* a zo všetkého najradšej leštil a opravoval staré či polámané vecičky. Aby udržal auto v pojazdnom stave, musel sa v ňom takmer každý víkend vrtáť. Callovi ustavične prikazoval, aby rolls-royce umyl alebo natrel voskom proti hrdzi.

Auto fungovalo dokonale – nie ako Call. Klopokajúc nohami si pozrel na tenisky. Keď mal oblečené džínsy nezdalo sa, že má niečo s nohou, no len čo vstal a urobil niekoľko krokov, každému to bolo jasné. Odmalička pretrpel nejednu operáciu či fyzioterapiu, ale nič mu nepomáhalo. Naďalej kríval, akoby kráčal po palube lode hojdajúcej sa zboka nabok.

Keď bol menší, zvykol sa hrať na piráta alebo na nebojácneho námorníka s drevenou nohou, ktorý ide po dlhej prestrelke na mori ku dnu spolu s loďou. Často sa hrával na pirátov, nindžov, kovbojov či mimozemských bádateľov.

No mágia nemala v jeho hrách miesto.

Nikdy.

Chlapec začul burácanie motora a zdvihol sa zo stoličky, len aby si vzápätí zasa otrávene sadol. Nebol to jeho otec, ale obyčajná červená toyota. O chvíľu okolo neho v sprievode učiteľky náhlivo prešla Kylie Mylesová, jedna z Callových spolužiakov.

„Veľa šťastia na baletnej skúške,“ zaželala jej pani Kemalová a vracala sa do triedy.

„Vďaka!“ zakričala Kylie a čudným pohľadom si premerala Calla. Kylie sa naňho nikdy nepozerala. Bola to jedna z jej typických črt, podobne ako žiarivo lesklé vlasy a batoh s obrázkom jednorožca. Vždy keď sa stretli na chodbe, prešla cez neho pohľadom, akoby bol neviditeľný.

Ešte viac ho prekvapilo, keď mu napoly kývla a vykročila k Toyote. Na predných sedadlách sedeli jej rodičia s nervóznymi výrazmi.

Hádam nejde tam, kam on, pomyslel si. Alebo je možné, aby išla na železnú skúšku? Lebo ak áno...

Callum vstal. Ak je to tak, niekto by mal Kylie varovať.

Veľa detí si myslí, že je to iba o ich výnimočnosti, povedal mu raz otec so zreteľným znechutením v hlase. A rodičia ich v tom podporujú. Platí to najmä v rodinách, kde sa čarodejnícke schopnosti dedia mnoho generácií. V niektorých rodinách, kde mágia zväčša vyschla, sa zasa na nadané dieťa dívajú ako na svoju nádej na návrat k moci. No najviac by si mal ľutovať deti, ktoré nemajú medzi príbuznými nijakého mága, tie si totiž myslia, že to bude ako vo filmoch.

V skutočnosti je to úplne iné.

Vtom zapíšťali brzdy a pri obrubníku zastal Callov otec. Rolls-royce mu zastrel výhľad na Kylie. Call sa vliekol k dverám, no kým prišiel k autu, červená toyota zmizla za rohom.

Nestihol dievča varovať.

„Ahoj, Call.“ Otec vystúpil a oprel sa o dvere na strane spolujazdca. Chumáč čiernych vlasov – zapletali sa mu rovnako ako synovi – sa mu na bokoch farbilo dosiva. Hoci bolo teplo, mal na sebe tvídové sako s koženými záplatami na lakťoch. Call si často hovoril, že otec vyzerá ako Sherlock Holmes v starom seriáli, ktorý vysielala BBC. Nejedného človeka prekvapilo, že nerozpráva s britským prízvukom.

„Si pripravený?“ opýtal sa ho otec.

Call pokrčil plecami. Ako sa dá pripraviť na niečo, čo mu môže zbabrať celý život? V jeho prípade vtedy, ak uspeje. „Asi hej.“

Otec mu otvoril dvere: „Dobre. Nastúp.“

Vnútro auta vyzeralo rovnako bezchybne ako vonkajšok. Calla zaskočilo, keď na zadnom sedadle uvidel svoje staré barly. Nepoužíval ich, odkedy spadol z detskej preliezačky a vyvrtol si členok na zdravej nohe. Len čo si otec sadol za volant, chlapec na ne ukázal prstom a opýtal sa: „Načo si ich priniesol?“

„Čím horšie budeš vyzeráť, tým skôr ťa odmietnu,“ zamračil sa otec. Šibol očami dozadu a vyštartoval.

„Nie je to podvádžanie?“ namietol Call.

„Ľudia podvádžajú, keď chcú vyhrať, lenže ty sa usiluješ o prehru.“

Call zagúľal očami. Nech si otec verí, čomu chce. Bol rozhodnutý, že ak to nebude nevyhnutné, barly nepoužije, no teraz sa o tom nechcel hádať. Otec bol od rána nesvoj. Najprv spálil hrianku, a potom syna zahriakol, keď sa ponosoval, že musí ísť do školy, aj keď odtiaľ o niekoľko hodín zasa odíde.